

[Peter Jørgensen.]

det ikke bare et lokalt problem om Århus. Det er et spørgsmål om hele provinsen, et spørgsmål om landsdelene i forhold til — det tør jeg også godt sige her — København, i forhold til Hamborg, i forhold til Gøteborg. Det er præcis de samme problemer, vi står over for, når vi taler om placering af centrale lufthavne og meget andet. Det er simpelt hen spørgsmålet, om vi vil være med i den stadig stærkere konkurrence, som finder sted, og den mener jeg vi skal være med i.

Jeg vil derfor gerne anbefale, at vi stemmer for de ændringsforslag, socialdemokratiet har stillet. Jeg tror, man vil gøre ikke alene Århus, men hele landet en tjeneste, hvis man giver finansministeren bemyndigelse til at indføre undtagelser fra den toldlovgivning, vi står over for at skulle vedtage her. Jeg vil gerne have lov til at tilføje, at jeg har meget stærkt savnet udtalelser fra provinsens erhvervsfolk her i tinget.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: For at klare problemerne vil jeg gerne spørge hr. Peter Jørgensen, hvornår folketinget har bevilget Århus havn status som basishavn.

Vivike: Hvis det socialdemokratiske ændringsforslag havde gået på, at vi oprettede frilageret i Århus, så ville jeg have stemt for det, men når det går på, at vi også kan få et frilager ved Espergærde, så kan jeg ikke være med, så undergraver vi hele toldloven.

(Kort bemærkning).

Hans Kjær: Jeg synes, inden denne debat udvikler sig til at blive en diskussion København kontra provins, at jeg vil gøre opmærksom på, at man til belysning af den voldsomme diskrimination, der har sat sindene så voldsomt i bevægelse, kan finde en interessant oplysning i bilag 4 i bilagshæftet. Deraf fremgår det, at i 1968, som er det sidste år, man har tal for, udgjorde den del af import- og reeksportvarer, der oplagdes ud over den periode, der er dækket af den gennemsnitlige almindelige toldkredit, der nu indføres, alt i alt ikke mere end godt 2½ pct. af samtlige oplagte varer i Københavns Frihavn.

Finansministeren (Poul Møller): Vi skal her tage stilling til et ændringsforslag, som den politiske opposition har udformet som en bemyndigelse til mig. (*Aksel Larsen: Socialdemokratiet!*). Ja, så socialdemokratiet, undskyld, hr. Aksel Larsen. Det store oppositionsparti, socialdemokratiet, har altså stillet forslag om at give mig en bemyndigelse til at fastsætte regler om frilagre uden for Københavns Frihavn. I sig selv kan det synes mærkeligt, at en finansminister beder om at blive fri for at få en sådan bemyndigelse og opfordrer tingets medlemmer til at stemme imod ændringsforslaget herom, for det synes jo ret beskedent, og man kan med rette sige: det kan da ikke gøre noget, der kan vel ikke ske noget ved, at du får den bemyndigelse, ganske vist er det så dit ansvar og ikke folketingets, om det bliver til noget eller ikke. Og det er vel det, der er hensigten med det. Jeg går ud fra ikke mindst efter de bemærkninger, der er faldet om Århus, at hvis ændringsforslagene mod min forventning skulle blive vedtaget, er det meningen, at Århus skal have status som frihavn. Hvis jeg så kommer om en måned og siger: jeg har tænkt nærmere over dette problem, og jeg vil ikke benytte denne bemyndigelse til at placere et frilager i Århus; jeg vil placere det f. eks. i Espergærde, som hr. Vivike nævnte, så ville jeg sikkert blive draget til ansvar her i folketinget. Meningen er altså ikke, at jeg skal stå frit over for denne bemyndigelse. Meningen er, at jeg skal bruge bemyndigelsen til at lægge et frilager i Århus og ikke noget som helst andet, og derfor kunne man lige så godt have skrevet det. I stedet for taler man om den venlighed og den tillid, man viser mig ved at give mig en sådan bemyndigelse.

Jeg vil gerne føje til i almindelighed, at hvis jeg havde kendt omfanget af den uenighed, som nu er opstået mellem København og provinsen — og som endda har fået Vinstres Studenter i Århus til at sende et brev, der er meget voldsomt, lige så voldsomt, som det er usagligt — havde jeg ikke fremsat dette lovforslag. Jeg fremsatte det den 3. april i år i tillid til, at toldkommissionen var enig, og jeg genfremsatte det den 7. oktober, da folketinget samledes, i tillid til, at der ikke var nogen stor uenighed i dette ting — det indtryk fik jeg af den behandling, der